

Krigsretsflag tager Folk, som ikke have den aller ringeste juridiske Fordømmelse. Det er derfor ikke sjældent, at man er nødsaget til at sætte en Officer til det og bryde med Lovens Bestemmelser, fordi Intendanterne ere komplet blottede for juridisk Fordømmelse, de andre have dog noget Begreb om, hvad der hører til for at faa en Sag behandlet i en Krigsret. I Almindelighed anvendes dog ikke denne efter forskellige Former altsaa indrettede Rettergangsmaade — og her er der et svagt Punkt i den hele Lovgivning — det er den arbitrære Straffemyndighed, man tyr til. At den maa findes, er klart, men at den findes til den Højde, som Tilfældet er, frembyder, tror jeg, ganske sikkert en høj Grad af Frisivelse til Misbrug for Jurisdiktionsmyndighederne, altsaa helt ned til de yngste kommanderende Skibschefer. I deres Haand er der lagt en saa betydelig Myndighed som, at de arbitrært, altsaa uden Dom, kunne give Straf lige op til Arrest i Bøjen om Bord i 10 Dage og streng Arrest i Bøjen i 5 Dage. Mørk Arrest kan idømmes arbitrært i Krigsskibe paa Togt i 20 Dage og endog mørk Arrest paa indskrænket Kost. Simpelt Fængsel i 20 Dage kan idømmes arbitrært saa vel om Bord som i Land. Man har altsaa Lov til at idømme Straffe arbitrært, som i aller højeste Grad kunne gribe ind i en Mand's hele Livsvilkaar for Eftertiden, enten det nu bliver i eller uden for Marinen. Det forekommer mig at være en Frisivelse for vedkommende til at betragte det som værende en ganske naturlig Ting øjeblikkelig at straffe og tro, at man haandhæver Disciplinen ved Straffe. Der er noget farligt i, at man har saa overhaands haarde Midler at gribe til uden at skulle spørge nogen Instans derom eller uden Medsættelse af noget som helst Forhør eller nogen Ret. Jeg tror, det er saa meget farligere, at man gaar uden om Retten, idet man benytter den store Magtfulde, man er i Besiddelse af, som det derved bliver afhængigt af enhver Skibschefs eller Jurisdiktionschefs Temperament, hvad der skal ske. Der ligger deri en stor Fare for den vedkommende Chefs Dømmekraft og hele juridiske Interesse. Og Faren har et meget betydeligt Omfang for dem, i hvis Haand en saadan Magt er lagt, idet der jo under de samme Forhold, for den samme Forbrydelse eller det samme Brud paa Reglerne kan foreskrives de mest afvigende Domme. Denne arbitrære Straffemyndighed giver netop Udgang dertil. I Retning af Straffe ere vi jo for øvrigt hovedsagelig henviste til Anvendelse af Fængsel. Det er nu en Gang kommet ind i Straffeloven. Men det er et meget

uheldigt Forhold, naar denne Straf kan anvendes i saa høj en Grad, som den kan. Jeg tror, at man kan sige med den engelske Admiral, at ganske vist er den værste Brug, man kan gøre af en Mand, at hænges ham, men den værste Straf er Fængselsstraffen. I den Tid, han er i Fængsel, lærer han ingen Ting, men glemmer tværtimod det, han har lært, han er ganske unyttig for Staten i den Tid, og han kommer sjældent bedre ud af Fængslet, end han kom derind. I Almindelighed er det modsatte Tilfældet. Disse evige Fængselsstraffe, der anvendes, og som man er henvist til, ere i høj Grad skadelige. Man maatte vistnok ønske, at vi ved Lejlighed kunde faa en Straffelov, der gav andre Udveje, og som i alle Tilfælde gav mindre Værdighed med Hensyn til Anvendelsen af disse Straffe end den nuværende Lov. I Straffeloven af 1881 blev Bøjen indført, men det er en Straf, som man meget sjældent eller rettere sagt aldrig anvender, idet man tror kun at gøre Skade ved den. Er det nemlig en Mand, der har Vresfølelse i Bivet, som spændes i Bøjen, er det givet, at han let vil faa et Smæk for Bivet, og er det en Mand, der ikke har det, bliver han ikke bedre af at sidde i Bolt og Jærn. Som sagt, det, hvori vor Rettergangsmaade er udmundet, det, der virkelig er Praksis, er den arbitrære Straffemyndighed, og den ønsker jeg, maa blive i høj Grad forminsket. I det jeg i øvrigt skal slutte mig til min ærede Medforespørgger, skal jeg henstille til den ærede Minister om at faa Rettergangsmaaden omordnet mere i Overensstemmelse med, hvad der bruges i andre kultiverede Lande. Jeg tror, at det vil være gavnligt baade for Tonen, Landet og Disciplinen herhjemme.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Jeg maa tillade mig at minde om, at Forespørgslen ikke gælder selve Straffeloven, men kun Rettergangsmaaden.

Marineministeren (Kavn):

Siden jeg gaar over til at omtale Forespørgslen, hvad jeg tror at kunne gøre i ti Ord, vil jeg dog gøre nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til det, der er fremkommet om Retsplejen og til Dels angaaende Straffeloven, da den dog er bragt paa Bane. Jeg skal imidlertid gøre det meget kort, thi det kan jo ikke være Meningen, og det har jeg heller ikke Evne til, at gennemgaa hele Retsplejen, navnlig da jeg ikke har været forberedt paa det. Jeg tror nu nok, at man af alt, hvad det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Svend Høgsbro) oplæste, fik et